

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. május 24.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KRISZTUSRÓL ÉS AZ EGYHÁZRÓL

Énekek: 445, 467

Alapige: 1Mózes 24,1-3.9-10.34-41.56-58

Monda azért: Én az Ábrahám szolgája vagyok. Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgyhogy naggyá lett: mert adott néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgálókat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat. És Sára, az én uramnak felesége fiát szült az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, amije van. Engem pedig megesküdtetett az én uram, mondván: Ne végy feleséget az én fiamnak a kananeusok leányai közül, akiknek földjén én lakom. Hanem menj el az én atyámnak házához és az én rokonságom közé, hogy onnan végy feleséget az én fiamnak. Mikor pedig azt mondtam az én uramnak: Hátha nem akarna velem az a leányzó eljönni? Monda nékem: Az Úr, akinek én színe előtt jártam, elbocsátja az ő Angyalát teveled, és szerencséssé teszi a te utadat, hogy feleséget vehess az én fiamnak az én nemzetségem közül, és az én atyám házából. A szolga pedig monda nékik: Ne késleltessetek engem, holott az Úr szerencséssé tette az én utamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz. Mondának akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérdjük meg őt. Szólíták azért Rebekát, és mondanak néki: Akarsz-e elmenni e férfúval? és monda: Elmegyek.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Urunk, hogy nemcsak azért adhatunk hálát, hogy elcsendesedhetünk Előtted, hanem elsősorban azért, mert Te olyan Isten vagy, aki szólani akarsz hozzánk, aki személyesen ismersz bennünket, tudod a mi dolgainkat, és akinek számunkra elkészített üzenete van. Engedd meg, Urunk, hogy ezzel az alázattal, bűnbánattal és csendességgel álljunk most a Te trónusod elé, és valljuk, hogy megszólítasz bennünket. Köszönjük, hogy beszélő Isten vagy, és nem fordulsz el szótlánul tőlünk, mert akkor a sírba szállókhhoz lennénk hasonlók. Valljuk, hogy a Te beszéded „megvidámít, éltet, / bátor szívet ad”. Kérünk, hogy ez a beszéd hadd

KRISZTUSRÓL ÉS AZ EGYHÁZRÓL

---

mutasson rá Jézus Krisztusra, és szívünkben a Szentlélek munkálja azt a vágyat most is, amit az éneken énekeltünk, hogy „bús, gyarló bűnös én, / hadd légyek gyermeked”. Fogadj be bennünket, Urunk, hogy gyermekek legyünk, fiak, örökösök, Hozzád tartozók, Veled élők! Köszönjük megtartott életünket, és hogy az elmúlt hét napjaiban is hordoztál bennünket, megsegítettél és átsegítettél buktatókon, bukásokon, nehézségeken, adtál a mi utunkon örömet is, amiért hálás szívvel tekintünk Reád most.

Kérünk, hogy igéd világossága áradjon most felénk, gyújts világosságot a szívünkbe, értelmünkbe, „áldj meg s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven”, ezt kérjük most imádságban is Tőled, Jézus Krisztusért, a mi megváltó Urunkért.

Amen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Bibliaolvasó kalauzunk szerint a Mózes 1. könyvének 24-e fejezete van a mai és holnapi napra rendelve ószövetségi igeszakaszként, és ennek a csodálatos ószövetségi történetnek most egy más megközelítésben elhangzó magyarázatát szeretném elmondani nektek. Mert ez a történet valóban nagyon jó házasságra készülőknek is, hogy milyen szempontok szerint nőszüljenek vagy menjenek férjhez az ifjak, a szülőknek is nagy útmutatás, hogy mi legyen a vágyuk arra nézve, hogy ki kerüljön be az ő családjukba. És megtanít bennünket arra, hogy a lelki ember az testi ügyeiben, dolgaiban is lelkiképpen gondolkodik és lelkiképpen akar eljárni. Úgy, mint Ábrahám is, aki azt mondja, hogy azért tesz így, mert őt Isten kihozta, ígéretet adott neki, szövetséget kötött vele, ő ragaszkodik ehhez az Istenhez, mert szereti Őt, és engedelmes akar Neki lenni.

A mai alkalommal tágítsuk ki ezt a kört, és ezt a történetet ne csak úgy nézzük, hogy egy romantikus történet, hanem nézzünk bele Isten Igéjének a mélységébe, Isten kegyelmének, szeretetének, irgalmának a mélységébe, magasságába, szélességébe, hosszúságába, és az egész Szentírás fényében nézzük meg ezt a történetet!

Hiszen amikor Pál apostol az Efézusi levél 5. fejezetében a házasságról beszél, a férfi és a nő kapcsolatáról és viszonyáról, akkor ott olvasunk egy olyan mondatot: „*Felette nagy titok ez: de én Krisztusról és az egyházzal szólok*”. Nos, a mai üzenetet is ennek fényében szeretném továbbadni és igéjét úgy hirdetni, hogy Krisztusról és az egyházzal szól. A Biblia több helyen nevezi Vőlegénynek Jézus Krisztust, menyasszonynak pedig az Egyházat, vagyis a Krisztus gyermekeinek, megváltottjainak seregét. A múlt század egyik kedves, áldott életű evangélistája, amikor erről az ígéről szólt, akkor azt a címet adta igehirdetésének, hogy Menyasszony kerestetik. És nagyon beszédes, hogy ő is belelátott ennek az igének a mélységébe, hogy amikor menyasszony kerestetik, akkor tulajdonképpen nem másról van szó, mint arról, hogy a Vőlegény, Jézus Krisztus keresi a menyasszonyt, keresi az Ő népét, keresi a megváltottakat, akiket az Atya Neki adott, hogy minden gazdagságában részesíthesse, és minden Ő javaiban örökössé tegye.

Ha Mózes könyvének ezeket a fejezeteit megnézzük, akkor egy érdekes párhuzamot lehet felfedezni. Bizonyára tudjátok, hogy az 1Mózes 22 Izsák feláldozásáról szól, amikor apjával, Ábrahámmal felmennek a Mórija hegyére, de mikor Ábrahám le akar sújtani, akkor Isten megállítja őt, leveszi az oltárról Izsákot, és akkor

veszik észre, hogy van egy kos a bokorban a szarvánál fennakadva, és az lesz majd az áldozat. Az 1Mózes 23-ban van leírva Sára halála, és az 1Mózes 24 ezután következik, vagyis miután Sára meghal, félretéteik, akkor szól Ábrahám az ő szolgájának, hogy menj, és keress az én fiamnak feleséget, ne innen a kananeusok közül, hanem menj az én hazámba, és onnan hozzál feleséget. Ha párhuzamot vonunk ezen fejezetek, az Ó- és Újszövetség között, akkor láthatjuk a következőt. Ahogyan az 1Mózes 22-ben Izsák feláldozása a Mórija hegyén arról beszél, hogy az Újszövetségben Jézus Krisztus feláldoztatik a Golgota hegyén, amikor Isten adta az Ő Fiát engesztelő áldozatul. Az 1Mózes 23-ban Sára félretételét párhuzamba lehet vonni az Újszövetségben azzal, amikor a test szerinti Izráel félretéteik. És az 1Mózes 24-ben, amikor kerestetik a menyasszony, amikor messze földre kell menni a menyasszonyért, az meg párhuzamba állítható a Máté 22-vel, amikor Jézus Krisztus elmondja a királyi menyegző példázatát, és azt mondja, hogy „*a menyegző ugyan készen van, de a hivatalosak nem voltak méltók*”. Elhangzik a következő mondat: „*menjetek azért a keresztutakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe*”. Az 1Mózes 24 tehát erről beszél nekünk, hogy az Újszövetségben majd így gyűjtetik egybe Krisztus népe, egyháza, a menyasszony, melyet keres az Ige és a Szentlélek. És ez a kép teljeseedik ki majd pünkösdkor, Testvéreim, amikor az apostolok kiállnak az elé a sokféle nép elé, amely összegyűlik ott Jeruzsálemben, és hirdetik az evangéliumot, mert az ő Uruk azt mondta, hogy menjetek „*e széles világra, és hirdessétek az evangéliumot*”. Itt teljeseedik ki az 1Mózes 24, amikor a Cselekedetek 10-11. fejezetében Péternek meg kell értenie azt, hogy „*amiket Isten megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak*”, amikor meg kell értenie, hogy el kell mennie Kornéliusz házába, és ott hallgatják az Isten ígését, megkeresztelkednek, és lesznek Jézus Krisztus követői.

De elolvashatjuk az Efézusi levél első 3 fejezetét, ugyanerről van szó, csak nem idilli történetben beszéli el Pál apostol ezt a csodálatos titkot, hanem teológiailag mondja el. Dogmatikailag megalapozva, és megengedi nekünk, hogy beeléssünk a világ teremtése előtti atyai akaratba, amely eleve eldöntötte, hogy kihívja minden népből a lelki népet, az egyházat. És Pál apostol azt mondja, hogy én is ennek élő tagja vagyok, engem is így hívott, így keresett, engem is így ragadott meg a Krisztus, és boldogan ismeri fel, hogy az ő váltsága milyen isteni szeretetben gyökerezik, és ezért Istent magasztalja. Az Ószövetségben a gyülekezet titka még nincs így kifejtve, mint az Efézusi levél első 3 fejezetében, de egy csodálatos előképe annak, Testvéreim, hogy milyen atyai szándék az, amely az Ő Fiára nézve, az Ő Fiának keres társat. Itt van tehát előttünk, ami az Ószövetségben még hajnali derengés, az az Újszövetségben már ragyogó felkelő nap és világos tanítás.

Nézzük meg tehát, Testvéreim, ennek a történetnek az ilyen magyarázatát Krisztusról és az egyházzal, Izsákról és feleségéről, Ábrahámnak, az atyának a szándékáról és akaratáról!

Először is figyeljünk arra a részletre, hogy Ábrahám nem engedi, hogy a fia a környező kananeus lányok közül nőüljön, hogy onnan vegyen magának feleséget. Gondoljuk csak meg ezt, Testvéreim, hogy hány szép lány lehetett a kananeus lányok között. Biztos voltak házasságra alkalmas szép lányok, de azt olvassuk, hogy Ábrahám azt mondja: a kánaáni lányoknak Izsák tekintetében nincs esélyük. Ta-

lán nehéz így kimondani, Testvéreim, de tulajdonképpen Ábrahámnak a döntése ezt adja elénk, ebben erősít meg bennünket.

Ma, amikor Istennek, az Atyának az akaratát, döntését próbálják megkérdőjelezni némelyek, akkor mindig erre hivatkoznak, hogy hogyan teheti ezt Isten, hogyan gondolkodhat így Isten, miért teszi ezt, vagy miért teszi azt. Testvéreim, amikor elolvassuk ezt az ígét, akkor ki kérdőjelezhetné meg, hogy Ábrahámnak jogában állt-e így dönteni vagy nem? Ábrahám megtehetette ezt vagy nem? Azt hiszem, mindannyian aláírjuk, hogy dönthetett így Ábrahám. Senki nem kérdőjelezi meg, hiszen sok szülő, amikor a gyermekének a választottja esetleg nem annyira tetszik neki, megmondja a gyerekének, hogy nem lesz jó. Amikor Ábrahám kizárja a kánaáni lányokat, Testvéreim, hogy ne innen vegyél feleséget magadnak, akkor tulajdonképpen arra az Istenre utal, aki nem mindenkit enged be az üdvösségbe. Mert ki az közületek, aki azt mondja, hogy az az Isten szeretete, hogy mindenkit beengedjen az üdvösségbe? Ez nem így van. És az a nagy kérdés, hogy Istennek jogában áll-e eldönteni, hogy ki lesz az Ó Fiának a menyasszonya, ki fog mindent örökölni, kié lesz mindaz a gazdagság, amit *„szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg se gondolt”*? Ahogy azt mondjuk, hogy Ábrahám jogosan döntött a kánaáni lányokkal kapcsolatban, úgy Istennek, a mi Atyánknak, akiről Dániel könyvében azt olvassuk, hogy ki az, *„aki az Ó kezét megfoghatná”*, sem mondhatjuk: mit miért cselekszel? Ebből derül ki, testvérem, hogy Istennek mennyi hatalmat tulajdonítasz, milyen dicsőséget adsz a te Atyádnak, Istennek.

Ahogy Ábrahám Izsáknak, az ő fiának ad mindent, az Atya meg Jézus Krisztusnak adott mindent. Neki adott hatalmat, országot, így mondja Jézus, hogy *„az én Atyám adott nekem országot”*. Ahogy a János 17-ben olvassuk, odaadta a hívőket Jézus Krisztusnak, hiszen Jézus azt mondja a főpapi imában: *„Atyám, akiket nekem adtál...”* Így adta oda az egyházat a Fiúnak, Jézusnak. Bármilyen keményen is hangzik, amikor Jézus például azt mondja, amikor itt járt a földön, hogy *„nem küldettem, csak Izráel házának elveszett juhaihoz”*. És ugyanígy Pál apostol a missziói útjai során nem áll meg minden faluban és városban, de valahol 3 évig is ott marad. Valahonnan eltiltatik az apostol: a Cselekedetek 16-ban nem lehet Kis-Ázsia városaiba, falvaiba, hanem Európába kell jönnie, és majd Filippiben, Athénban, Thesszalonikában, Efézusban és a többi városban hirdeti az evangéliumot. Éppen ezért Ábrahám gondolkodása, hogy a kánaáni lányok közül ne végy feleséget, nem a szeretetet teszi első helyre, hanem az engedelmességet. Nem arra hivatkozik, amit ma sokan gondolnak, hogy azért ezeket is szeretnünk kell, majd a kánaáni lányokat is megtérítjük, mintha az a mi hatalmunkban lenne! Az engedelmességet teszi az első helyre, figyeljétek meg, ahogy Ábrahám gondolkozik! Azt mondja a 7. versben: *„az Úr, az égnek Istene, ki engem kihozott az én atyám házából, ...aki szólt nékem, és megesküdött nékem, mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az ő Angyalát teelőtted”*. Nagybetűvel van írva az Angyal, és ha az Ószövetségben az angyal nagybetűvel van írva, azon Jézus Krisztust értjük, nem egy angyalt a sok közül, nem egy szolgáló lelket, hanem az Úr Jézus Krisztust. Milyen csodálatos, hogy Ábrahám azt mondja: *„ki engem kihozott..., aki szólt nékem, és megesküdött nékem”*, aki szövetséget kötött velem! Ábrahám tehát nem a szeretetet helyezi az első helyre, mint ahogy azt mi sokszor gondol-

jük, hanem az engedelmisséget. Úgy, ahogy Jézus Krisztus is az Atyának való engedelmisséget tette az első helyre, „*az én eledelem az*” – hallottuk nemrég – „*hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem*”. Az engedelmes Fiú, aki azt mondta az Atyának, hogy igen, „*ímhol vagyok én, küldj el engem*”, és vállalta azt, hogy eljön, hogy megkeresse a menyasszonyt, és az Atya elé vigye hófehér ruhában. Kedves Testvéreim, Ábrahám vajon azzal törődött, hogy majd mit szólnak hozzá, majd azt mondják, hogy lenézzük őket, hogy nem tartjuk őket méltónak? Ábrahám nem ilyenekre nézett, Testvéreim! A hűség útján járó embert soha nem érdekli, hogy a környezete mit szól az Istennek való engedelmissége tárgyában, hanem csak egy érdekli: „*íme itt vagyok, hogy cselekedjem a Te akaratodat*”. Ezért nem a szeretet a legnagyobb, hanem az engedelmisség, ami azt megelőzi, az Isten ígéjéhez való ragaszkodás!

Nagyon érdekes a történetben, hogy Rebeka még semmit nem tud az ő elhívásáról, felemeltetéséről, leendő vőlegényéről, új hazájáról, leendő gazdagságáról, de Ábrahám és a szolga beszélgetése már ott rejti magában az ő jövőjét, egész sorsát, házasságát, gazdagságát. Testvéreim, nem így kell nekünk is gondolkoznunk, Isten emberei nem így gondolkodtak, Pál apostol nem így gondolkodott? Ahogy sokszor énekeljük keresztelőkön, hogy „nem éltem még e föld színén: te értem megszületted, / Még Rólad mit sem tudtam én: tulajdonoddá tettél”. Ezt az éneket azok nem énekelhetik, akik úgy gondolják: az Istennel való kapcsolatom velem kezdődött, az én döntésemén múlik, azon áll vagy bukik az egész! És így mondja az Isten ígéje is. Csak egy példát hozok: „*könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak, holott egy sem volt még meg közülük*”. (Zsoltárok 139,16) Még semmi nem történt meg az Újszövetségben, de már a próféták, az apostolok, maga Jézus Krisztus erről beszél, hogy „*meg van írva*”. És amikor megtörténik valami, akkor csak visszautalnak, hogy ez az, amit Jóel írt, ez az, amit Ézsaiás mondott, és visszautalnak az Ószövetségre. Kedves Testvéreim, nekünk ilyen Urunk van, aki hatalmas Isten, uraknak Ura, királyoknak Királya, és „*Amit akar az égen, /Megtészi földön, vízen*”. Egy isteni terv, akarat, szeretet és kereső irgalom részese lehetek, ez van itt előttünk, menj és keresd, keresd a menyasszonyt! Az Atya, aki az Ő Fiának keres feleséget, az előbb említett Máté 22-ben, úgy áll előttünk, mint aki Fiának menyegzőt készít, és azt mondja az Ő szolgálóinak: menjetek, minden kész, és hívogassatok! Boldog vagy, ha megérted, hogy te vagy Rebeka, hogy te vagy az a menyasszony, hogy engem keres, engem hív, engem akar vinni, hogy részese legyek mindannak, ami a Vőlegényé, ami Krisztusé, hogy minden Ő javaiban részem legyen!

Azt mondja Ábrahám a szolgának, miután a szolga felveti, hogy mi van, ha nem akar eljönni. Ha nem akar eljönni, akkor kiderül, hogy nem Izsák felesége, akkor nem az Úr rendeltje. Akkor úgy jár, mint Sámuel az Isai házában, mikor felsorakoznak előtte Isai fiai, jó atléta termetű fiúk lehettek, igen ám, de szól a Lélek: „*ez sem az, akit az Úr választott*”. „*Mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.*” Ez sem az, akit az Úr rendelt. Hányszor mondjuk, hirdetjük az igét, és hányan úgy járnak, mint Pál apostol szolgálótára: „*mit akarhat ez a csacsogó mondani?*” Hányan úgy vannak vele, „*majd még meghallgatunk téged*”! Hányan úgy vannak, hogy „*majdnem ráveszel engem,*

hogy keresztyénné legyek”! Valakik meg örömmel csatlakoznak hozzájuk, mennek, mert Isten Szentlelke munkálja ezt a szívükben. Vágyat ébreszt, miközben hangzik az ige.

Testvéreim, mit csinál Eliézer, ez a szolga ott, Rebekáék házában, Nákhor városában? Semmi mást nem csinál, csak **felmutatja az Ő urának gazdagságát:** *„vett azért a szolga tíz tevét az ő urának tevéi közül, és elindult (mert az urának minden gazdagsága az ő kezében volt)”*. És amikor odamegy, elkezd beszélni arról, hogy *„az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgyhogy naggyá lett: adott neki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgálókat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat. És Sára ... fiat szült az én uramnak, ... és annak adá mindenét, amije van”*. Ó, kedves Testvérek, ha megértenénk ezt, hogy a mi bizonyágtételünk mindig erre kell, hogy irányuljon: felmutatni a mi Urunk gazdagságát, felmutatni a mi Urunk dicsőségét! És lehet, hogy úgy leszünk majd, mint Sába királynője, hogy felét sem mondták el nekem, ó, mennyi szeretet, hadd lássam ezt a gazdagságot, mert eljött a híre! Tudjátok, mit akar az Úr? Azt, hogy vigyük az Ő gazdagságának, szerelmének, ajándékainak hírét, hogy mi vár arra. Akiben az áldott Szentlélek nem végzi az Ő munkáját, annál nem ott van a baj, hogy a Szentlélek nem végzi a munkát, hanem hogy az emberek nagy része úgy gondolkodik, hogy mit vesztek én azzal, ha Jézus menyasszonya leszek! Hányan mondják nekünk, lelkeseknek: igen, de ha én Jézus Krisztust követem, akkor ezt se szabad, azt se szabad, erről is le kell mondani, arról is le kell mondani, egy megszegényített élet vár rám akkor, ha én keresztyén vagy hívő leszek! És a szolga mit csinál? Felmutatja urának gazdagságát. Mi nem tudunk felmutatni mást, Testvéreim, nekünk ezzel a hírrel kell menni, hogy van egy gazdag Atyánk, aki nem szűkmarkú, aki nem farkar, hanem van egy olyan Atyánk, aki azt mondja: immár minden kész, *„tulkaim és hízlalt állataim levágva vannak”*. Tudsz-e beszélni Isten gazdagságáról? Mert menyasszonyt csak úgy lehet keresni, ha az Atya gazdagságáról beszélünk. Az Atya gazdagsága legelső sorban azt jelenti nekünk, hogy aki adta az Ő egyszülött Fiát erre a világra, aki olyan bőkezű volt. Jézus Krisztusról beszélni, aki *„nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgáló formát véve fel”*. Beszélni arról, hogy az Atya Neki adott mindent. A Római levélben Pál apostol kifejti a 8. fejezetben ugyanezt: az Atya a Fiúnak adott mindent; és a Korinthusi első levélben: *„minden a tiétek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené”*. Az Atya gazdagságát mutatja fel, hogy milyen gazdag, és hogy Urának minden java Őrá volt bízva, a Szolgára. Mi is így mutathatjuk fel az Atya gazdagságát, hiszen ránk bízta a békéltetés evangéliumának szolgálatát!

Igen, Testvérek, a fiúról beszél Eliézer, roppant vagyonáról, nem egy tant ismert meg, hanem egy személyt állít előtérbe: a fiút. És amikor megtörténik ez a csoda, a szolga azt mondja nekik: *„ne késleltessetek engem, holott az Úr szerencsésé tette az én utamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz. ... Hívjuk elő a leányt, és kérdjük meg őt. Szólíták azért Rebekát, és mondták neki: Akarsz-e elmenni e férfiúval? és monda: Elmegyek.”* Még a szülők meg a testvér próbál alkudni, hogy még 10 napig maradjon. Testvérek, az ige üzenete nagyon világos, hogy az Istentől rendelt menyasszonyt nem lehet tartóztatni, aki megérti azt, hogy hívott minket szent hívással, azt többet nem tudja megkötni ezer

béklyó sem, azt nem lehet marasztalni. Hogy olvassuk ezt az Újszövetségben? Lévi ott ül a vámszedőasztalnál, számolgatja a garasokat, és mikor Jézus szól neki, akkor feláll az asztaltól, és megy Utána. Vagy amikor megáll a halászhajó mellett, és lehet, hogy éppen nagy fogás is volt, vagy üres a háló, de otthagyták a hajót meg az apjukat, és követték Őt. Testvéreim, aki nem azonnal engedelmeskedik, aki várakozik, tétovázik, dilemmázik, aki majd-nem keresztyén lesz, ahogy az elődöm mondta annak idején, az a majd mindig nem lesz! Mert az ige azt mondja nekünk: „*ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!*” Egyszer egy fiú Jézus Krisztus követője akart lenni, a hívás neki is szólt, de az apja azt mondta: fiam, ha hívó leszel, én azonnal szörnyet halok. Hát, az apa nem halt szörnyet, de ő se lett hívóvé. Vagy az a leány, aki egy evangelizáción azt mondta, hogy döntök Jézus Krisztus mellett, de először elmegyek, megbeszélem az anyámmal. Soha többet nem jött vissza. Éppen ezért „Ne késs tovább, ne várj tovább: /Ma kérd Atyád bocsánatát!”

Befejezésül még egy dolgot hadd emeljek ki ebből a történetből, hogy vonjunk párhuzamot megint Krisztus és az egyház tekintetében. Rebeka nem látta, hogy ez a gazdagság tényleg igaz-e, de elhitte, hogy amit a szolga mond, az igaz. Vagyis nem kerülhető meg a hit, Testvéreim, hogy hit által vagyok Krisztusnak tagja és minden javainak részese. Hit által indulok el, mintha látnám a láthatatlant. Rebeka nem úgy gondolkozott, hogy messziről jött ember azt mond, amit akar, lehet, hogy hetet-havat összehord itt ez az ember nekem, lehet, hogy jól felnagyítja a történetet. Rebeka elhiszi, hogy ez igaz. Testvérek, ez roppant fontos, hogy amikor halod az ígét, akkor hidd el: amit ígért, az már készen áll! Amit Isten mond, az igaz, minden szava igaz, minden cselekedete hűséges. Hidd el, hogy arra ráállhatsz, ez a jövőd, ez a gazdagságod, ez lesz az életed! Rebeka azt mondja – ezt a szót aláhúztam itt a Bibliában, az 58. verset –: „*elmegyek*”. Testvéreim, a hit valóban ezt jelenti, hogy elmegyek, nem tudnak tartóztatni, sem az apám, sem a testvérem, sem a környezetem, sem a barátom, se a haverok, se a hobbit, se a szenvedélyem többé nem tud megkötni, én elmegyek. Ez a hatalmas erő tud bennünket elszakítani, hogy el tudjuk mondani: „Vágyat, célt a múltnak adtam, / Nincs már bennem vak remény, / Mégis gazdag úr maradtam:/ Isten és a menny enyém”. Így keresi az Egyházat ma az Atya, Jézus Krisztus gazdagságát felragyogtatva, az evangélium csodájában. Érettünk áldozott életét, és a mennyei kincseket az ige hirdetésben közölve, hogy aztán a Szentlélek elszakítson a hátad mögött levő dolgoktól. Hogy az előtted levőknek neki dőlve, célegyenest igyekezz „*az Istennek a Jézus Krisztusban onnan felülről való elhívása jutalmára*”, hogy boldogan valld: így hívott engem is, életem legjobb döntése volt, hogy „*elmegyek*”. Az a kérdés, drága Testvérem, aki hallgatod ezt az ige hirdetést, hogy te valamikor kimondtad-e ezt, hogy „*elmegyek*”? Valamikor elmondtad-e erre a hívásra, hogy „*elmegyek*”? Vagy még sok a dilemma a szívedben, még mérlegelsz, hogy mit fogsz veszíteni, még nagy a hezitálás, amit az énekekben énekeltünk, hogy „Már-már megindulok, hogy Rád bízam magam. Vagy hit által kimondod azt, hogy „*elmegyek*”? Ez az akarat vigyen Krisztushoz! Milyen boldog, aki tudja, hogy így jöttem én is Őhöz, így keresett meg engem ez a „kegyelem, mely rég utánam járt, / ki tévelygőn, vakon bolyongtam utamon”! Éltem a magam életét, és egyszer csak hallva a Fiúról szóló híradást,

KRISZTUSRÓL ÉS AZ EGYHÁZRÓL

---

a Fiúnak az Atyától odaadott csodálatos gazdagságát, felébresztette a Lélek a vágyat a szívemben, hogy én hit által vállaljam ezt, és elmenjek, mert „Ő szeretett minket”, és „önmagát adta értünk”. Igen, menyasszony kerestetik, az a menyasszony, melyről a Jelenések 19-ben is úgy olvasunk, hogy „*eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát, és adatott annak, hogy felöltözzön fehér gyolcsba*”. Ott vagy-e közöttük? Ma mondd azt az Úr hívására: „*elmegyek*”, ne tanácskozz testtel és vérrel, hittel indulj el Jézus Krisztus követésére, a Vele való életre!

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, hogy amikor az ige hirdettetik, akkor a Fiú gazdagságáról hallhatunk, hogy az Atya a Fiúnak adott mindent, mennyet és földet, minden hatalmat minden testen, minden teremtményen. Ő az, aki él, „*tegnap, ma és örökké ugyanaz*”, és aki alig várja azt, hogy elmondhassa, hogy „*fiam, mindenem a tied*”, aki szereti a menyasszonyt, aki szereti az Ő Egyházát, megváltotta vére által és önfeláldozó szeretettel szerette. Köszönjük ezt a nagy titkot Neked, Urunk.

Olyan fájdalmas, hogy a kánaáni lányok közül Izsák nem vehetett feleséget, de el kellett mennie messze földre feleségért, holott a közelben is lehetett volna! Igen, Urunk, megvalljuk, hogy nem a közelvalók üdvözülnek, nem a közelvalóknak van ez a kegyelem feltárva és felkínálva, hanem sokszor a messze lévőknak. Benne van az Isten gazdagságának minden kincse elrejtve. Kérünk Téged, fogadd hálánkat, hogy a kegyelem az egész világra kiterjedt, mert megtartottál mindenkit a mai napig, nem zártad le még ennek a világnak az életét. Kérünk Téged, hogy hirdettesd az evangéliumot Krisztus gazdagságáról! Köszönjük, hogy ránk bíztad ezt, sokunkra, az egész világon, hogy Krisztusról, a Fiúról beszéljünk, és Neki keressünk menyasszonyt.

Kérünk Téged, hogy áldd meg egész gyülekezetünket, köszönjük hálaadással, hogy jövő vasárnap már kinyithatjuk a templomot. Kérünk, hűséges Megváltónk, maradj velünk, és továbbra is Téged kérünk, hogy őrizd meg bennünket a járvány idején! Köszönjük, hogy imádkozhatunk azokért, akik dolgoznak a járvány ideje alatt is veszélyeztetett munkában, munkakörben, munkahelyen.

Kérünk, hogy Te őrizd a Te népedet, „*áldd meg a Te örökségedet*”!

Ámen.

467,1-3. ének

1. Mily jó, ha bűntől már szabad, Az Úr szolgálja vagy;
A bűn szolgálja gyáva rab, A Krisztusé szabad.
2. A bűn sötétben tévelyeg És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet Világos utakon.
3. A bűnben kín van s gyűlölet, Mi mást, más minket öl;
Öröm köt egybe s szeretet Az Úr szívében belől.